

ת"פ 56521/02/13 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד הנאשם - אור אטיאס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 56521-02-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אטיאס
בפני כב' השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד
הנאשם - אור אטיאס
ע"י עוה"ד הרצל יוספי

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם ושחר ניגרקר (להלן: **שחר**) עבדו בחברת "תעבורה אחזקות בע"מ" (להלן: **המפעל**) ברמלה. ביום 20.2.13, בשעות הצהריים, עת טאטא שחר את משטח העבודה שבמפעל. הסתכל לעברו הנאשם ואמר לו "תיזהר אתה מעיף עליי לכלוך". המתלונן אמר לנאשם סליחה, זה לא היה בכוונה ושהוא בקושי מכיר אותו ובתגובה הנאשם אמר לו "קלטתי אותך, זה היה בכוונה" ושהוא יזיין אותו ויפרק אותו. בעקבות כך, הנאשם ושחר קיללו אחד את השני ולבסוף הנאשם אמר לשחר "חכה, חכה". בהמשך היום, במספר הזדמנויות, התקרבו הנאשם למחלקה במפעל בו עובד המתלונן והסתכל לעברו במבט מאיים. סמוך לשעה 16:30, שאל הנאשם את שחר באיזה שעה הוא מסיים לעבוד ושחר השיב בשעה 18:00 ושאל מדוע. בתגובה, אמר לו הנאשם "ממה אתה מפחד?" ושהוא רוצה לסגור את העניין ושלא יבוא עם חברים שלו. באותן הנסיבות שחר סבר שהנאשם רוצה להתפייס עימו ובדרכם אל מחוץ למפעל אמר לנאשם שהוא לא רוצה לריב ושאל מדוע צריך לצאת מחוץ לשטח המפעל. בתגובה, אמר לו הנאשם שאם זה לא ייסגר הוא יבוא אליו בהפתעה.

2. עת הגיעו הנאשם ושחר אל מחוץ למפעל, הרים הנאשם מהרצפה אבן משתלבת בגודל 10-20 ס"מ זרק אותה לעברו של שחר ופגע בידו השמאלית. בהמשך, אחז הנאשם בחפץ חד שטיבו אינו ידוע למאשימה וחתך באמצעותו את שחר בפניו. בהמשך, אחז שחר בידו של הנאשם במטרה להוציא מידו את החפץ, הנאשם דחף את שחר ושניהם נפלו לרצפה. בהמשך, הגיע למקום עובד בשם האשם אבו גריבה (להלן: **האשם**), אשר הפריד ביניהם. עת הלכו הנאשם, שחר ואחרים לעבר המפעל במטרה לתת טיפול רפואי לשחר, דחף הנאשם את שחר ואמר לו שלא ילך למשרדים. כתוצאה ממעשה הנאשם, שחר פנה לקבלת טיפול רפואי ונגרם לו שבר רדיוס דיסטאלי בידו השמאלית, אשר הצריך גיבוס ידו השמאלית. כמו כן, נגרמו לו נפיחות במצח, חתך בלחי ימין, שני חתכים בצוואר, שפשוף בברך ימין ונפיחות קלה.

גרסתו של שחר למול גרסת הנאשם

3. עובדות כתב האישום כפי שתוארו לעיל, מבטאות את גרסתו של שחר לאירוע נשוא כתב האישום. ראו בעניין זה: עדותו של שחר בפרוט' עמ' 6 - 8; ראו הדו"ח הרפואי המתעד את החבלות שנגרמו לשחר של בית החולים אסף הרופא, ת/1; דברי שחר בדו"ח העימות בינו לבין האשם, ת/18 ש' 1 עד 15; דברי שחר בדו"ח העימות בין שחר לנאשם, ת/15, ש' 3 - 15, 38 - 47.

4. גרסתו של הנאשם לאירוע נשוא כתב האישום היא כדלקמן: בעת ששחר טאטא את הלכלוך במפעל, הוא העיף את הלכלוך במכוון לעברו, ומשנשאל ע"י הנאשם מדוע הוא עושה כך, שחר התקרב אליו באופן מאיים והציע שיסגרו את העניין ביניהם מחוץ למפעל. בהמשך, הנאשם חשש משחר שמידותיו גדולות יותר מאלה של הנאשם, יצא עימו מחוץ למפעל ושחר תקף אותו עד ששניהם נפלו. בהמשך, על מנת לגונן על עצמו, בעוד הנאשם שרוע על הרצפה ושחר יושב מעליו, הנאשם נטל אבן עם קצה מחודד והניפה לעבר פניו של שחר על מנת להפסיק את התקיפה. לאחר מכן הגיע האשם למקום והפריד ביניהם (ראו בעניין זה עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' עמ' 31 - 32; גרסת הנאשם בדו"ח העימות שבינו לבין שחר, ת/15, ש' 17 - 30, 49 - 64, 103 - 99; הודעתו של הנאשם במשטרה, ת/12).

תימוכין לגרסתו של שחר בחומר הראיות

5. מתוך חומר הראיות עולה שישנם תימוכין לגרסתו של שחר לגבי אופן קרות האירוע נשוא כתב האישום, ממספר מקורות:

א. אמרות קורבן אלימות של שחר שנשמעו ע"י מספר רב של עובדים במפעל: במהלך המשפט

נתברר ששחר מיד לאחר קרות האירוע נשוא כתב האישום, סיפר למספר עובדים את גרסתו להשתלשלות האירוע, לרבות העובדה שהנאשם החזיק בידו חפץ אשר נחזה להיות סכין יפנית ופצע אותו באמצעותו. בנוסף, שחר גם סיפר על כך שהושלכה לעברו אבן ע"י הנאשם שהביאה לניפוץ השמשה של הטלפון הנייד שהיה ברשותו. ראו בעניין זה: הודעתו של אור בן ישי שהוגשה בהסכמה, ת/17 ש' 13 עד 16; עדותו של יובל פלג, סמנכ"ל תפעול במפעל, פרוט' עמ' 21-22; עדותו של מיכה צוריאני בפרוט' עמ' 25; עדותה של פרח רז, פרוט' עמ' 28. יודגש כי כל האמרות של שחר בפני כל אותם עובדים, הינם בגדר אמרות קורבן אלימות אשר הושמעו בסמוך לעת קרות האירוע נשוא כתב האישום, עד להיותם חלק בלתי נפרד מההשתלשלות הכוללת של האירוע באותו היום.

לגבי סעיף 10 לפקודת הראיות, ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות, הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אחר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

ב. אמרת קורבן אלימות של שחר בפני השוטר עמרם יניב: שחר גם הסביר לשוטר עמרם יניב שהגיע למפעל בשעה 17:22, הינו לאחר כשעה מעת קרות האירוע נשוא כתב האישום, כיצד קרה האירוע לרבות פציעתו עם סכין ועם אבן (דוח פעולה של עמרם יניב, ת/2).

ג. ארקדי סלבינסקי (להלן: ארקדי): שהינו עובד במפעל, אישר שהיה עד לאירוע הראשוני בעת שהנאשם אמר לשחר שהעיף עליו לכלוך בכוונה וכי שחר התנצל והבהיר שהדבר לא היה בכוונה, ובעוד שהנאשם התעקש שהדבר נעשה בכוונה (ת/11). הדבר מחזק את טענתו של שחר שמדובר באי הבנה מצידו של הנאשם וכי שחר לא היה מעוניין בהסלמה של האירוע ולכן התנצל.

ד. סימנים של דם על דלת: שחר ציין שבעת שהוא והנאשם נפלו הוא קיבל מכה מהדלת של המפעל ונותר סימן של דם על הדלת (פרוט' עמ' 12). ואכן, השוטר ניר ששון ערך מזכר לגבי ביקורו במפעל ואף צילם את הדלת עם סימני הדם (ראו: ת/7, ת/9 ו-ת/10).

ה. עדותו של שמעון אלחדד: שהינו עובד במחלקת החשמל במפעל, ואשר העיד כי לאחר שהסתיים האירוע בין שחר לבין הנאשם, הנאשם ניסה למנוע משחר מלהיכנס למשרדי המפעל ואף אמר לו שלא ילשין עליו (פרוט' עמ' 18, ש' 1-2).

עמוד 3

6. מן הראוי לציין שלמול גרסתו של שחר שמצאה תימוכין רבים בראיות חיצוניות כפי שהבהרתי לעיל, גרסת ההגנה נמצאו בה פרכות רבות אשר מקשות על קבלת גרסתו של הנאשם. ואבהיר:

א. הודעתו של הנאשם במשטרה: העדות המרכזית של הנאשם במשטרה בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום, היא ת/12. באותה הודעה, הנאשם בחר לתת תיאור קצר ומינימליסטי לגבי לאופן השתלשלות האירועים באותו היום: תחילה שלל שארקדי היה עד למפגש הראשוני שבינו לבין שחר וטענתו ששחר טאטא את הלכלוך לעברו בכוונה (ת/12, ש' 52-53); בהמשך, אישר את נוכחותו של ארקדי וזאת רק לאחר שנשאל עליו במפורש (ת/12, ש' 57); הנאשם נתן הסבר מאוד מצומצם לגבי האופן שבו הויכוח המילולי שבינו לבין שחר, התפתח לקטטה ממש (ת/12, ש' 105 - 108); לא היה כל הסבר בפיו של הנאשם כיצד נשברה ידו של שחר (ת/12, ש' 173 ואילך); הנאשם טען כי בעת ששחר ישב עליו, הוא הלם בו באגרופיו (ת/12, ש' 142-144), לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, הנאשם לא ציין שקיבל מכות באגרופים ורק ציין שמדובר היה בחניקה (פרוט' עמ' 31-32). בכל מקרה, גם האשם, שהיה עד מטעם ההגנה, לא טען שראה את שחר מכה את הנאשם באגרופים (ראו פרוט' עמ' 45).

ב. עדותו של האשם: האשם העיד, כעד מטעם ההגנה, שהפריד בין שחר לנאשם בעת ששחר ישב מעל הנאשם. לטענתו של האשם, לא היה בידי הנאשם חפץ כלשהו (ראו עדותו של האשם בפרוט' עמ' 43). טענה זו אינה מתיישבת עם עדותו של הנאשם שהחזיק אבן שבאמצעותה פצע את שחר בעת שישב מעליו. יתר על כן, האשם טען ששחר היה שיכור ונדף ממנו ריח של אלכוהול (פרוט' עמ' 43). דא עקא, טענה זו לא מתיישבת כלל עם עדויותיהם של העובדים השונים שהיו במגע עם שחר מיד לאחר קרות האירוע ואשר נרשמו מפיהם אמרות בדבר קורבן אלימות של שחר. ואם לא די בכך, גם הנאשם עצמו לא טען ששחר היה שיכור או נדף ממנו ריח של אלכוהול. ללמדך, שעדותו של האשם היתה מגמתית במטרה להשחיר את פניו של שחר ולנסות למזער ממידת אשמו של הנאשם. לפיכך, הנני מייחס משקל נמוך לעדותו של האשם כעד הגנה ולא מצאתי שיש בה בכדי לחזק את גרסתו של הנאשם או להחליש את גרסתו של שחר.

7. מן הראוי לציין שלתיק בימ"ש הוגשו סרטונים של מצלמות האבטחה במקום ואשר לאחר צפיה בהם, לא מצאתי בסרטונים אלה נתונים אובייקטיביים שיש בהם בכדי לאשש או לשלול את גרסתו של שחר וכך גם אין בהם לאשש או לשלול את גרסתו של הנאשם (ראו: נ/1, נ/2). במילים אחרות, סרטונים אלה מתעדים בעיקר את הנאשם ושחר הולכים מחוץ למפעל, ובשלב מסוים ישנן דחיפות הדדיות ובעוד שהמשכו של האירוע לא תועד במצלמות האבטחה של המפעל.

8. בשלב הסיכומים, ב"כ הנאשם טען שלכל היותר מדובר בקטטה הדדית ולא באירועים של תקיפה

ופציעה על פי הוראות החיקוק שיוחסו לנאשם בכתב האישום. יובהר שטענה זו לא הובהרה כל צורכה. מכל מקום, סוג החבלות שנגרמו לשחר על פי המסמכים הרפואיים שהוצגו מתיישובות עם הוראות החיקוק שיוחסו לנאשם בכתב האישום, קרי חבלה חמורה ופציעה וזאת לאור החתכים בפנים והשבר ביד. מן הראוי לציין שהעבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין **נבלעת בעבירה החמורה יותר** שעניינה חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, ולכן לא ארשיע אותו בעבירה הקלה יותר לפי סעיף 380 לחוק העונשין, וזאת על מנת להימנע מכפילות.

9. יתר על כן, לא התרשמתי שמדובר באירוע של הגנה עצמית מטעם הנאשם כנגד שחר. נהפוך הוא, מדובר ביוזמה של הנאשם להביא להסלמה של אי ההבנה שנוצרה בינו לבין שחר בעניין הכללך שהועף לעברו עוד בתחילת האירוע. יוזכר כי לטענה בדבר "הגנה עצמית" ישנם מספר תנאים מצטברים שעל ההגנה להוכיחם.

10. בפסיקה נקבע כי לטענה של הגנה עצמית ישנם שישה תנאים. **הראשון**, הוא תנאי התקיפה שלא כדין. **השני** הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא. התנאי **השלישי** הוא תנאי המיידיות. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה. התנאי **הרביעי** הינו שהאדם לא נכנס למצב של התנהגות פסולה. התנאי **החמישי** הוא תנאי הנחיצות שכולל בתוכו את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר). התנאי **השישי** הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה (ע"פ 4191/05 **אלטגאוז נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.10.06, פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל; ע"פ 6415/11 **פולוחין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 24.12.12 פסקה 29 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם (להלן : **פולוחין**)). אשר לנטל ההוכחה, משילובם של הסעיפים 34 ו-34כב(ב) לחוק העונשין עולה כי הנאשם נושא בנטל הוכחת קיומם של התנאים המקיימים את סייג ההגנה העצמית, אך זאת עד כדי הותרת ספק סביר בדבר קיומו של הסייג (**פולוחין**, פסקה 30).

11. במקרה שבפני, לא התרשמתי שמתקיימים מי מששת התנאים שפורטו לעיל, על מנת שתקום לנאשם טענה בדבר הגנה עצמית. נהפוך הוא, מדובר באירוע של תקיפה, חבלה ופציעה, כאשר שחר מנסה להימנע מעימות פיזי עם הנאשם והאחרון בתורו עושה בדיוק הפוך.

12. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמו של הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין; פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשע"ד, 15 יולי 2014, במעמד הצדדים